

ת"פ 41243/07/21 - מדינת ישראל נגד שי יפת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 41243-07-21 מדינת ישראל נ' יפת

בפני כבוד השופט ארז מלמד

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

שי יפת

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, בין הנאשם לעומרי צפניצקי (להלן: "המתלונן") קיימת הכרות מוקדמת. נטען כי בתאריך 6.5.20 בסמוך לשעה 17:00, נפגשו הנאשם והמתלונן בחוף הים בראשון לציון. הנאשם ניגש למתלונן והחל לשוחח עמו. במהלך השיחה, החל הנאשם לתקוף את המתלונן בכך שהכה באגרופיו בפניו של המתלונן. המתלונן נפל על גדר ונחבל בידו וברגלו. הנאשם בעט במתלונן והכה בגופו באמצעות אגרופיו. כתוצאה מתקיפת הנאשם את המתלונן, נגרמו למתלונן חבלות בדמות המטומות בידו וברגלו, וכן שפשוף אדום בחזהו.
3. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם היכרותו עם המתלונן ואת נוכחותו במקום ובזמן הנקובים בכתב האישום ואולם, לדבריו, המתלונן הוא זה שתקף אותו ואילו הוא רק הגן על עצמו.
4. נוכח המחלוקת המצומצמת, מספר העדים, כמות המוצגים והיקף הפרוטוקול, לא מצאתי לפרט בנפרד את העדויות והראיות שהוגשו, ואלו יידונו בהתאם לצורך כחלק מפרק זה. בתמצית יצוין כי מטעם המאשימה העידו המתלונן ומר דביר שילה יגאל לוי (להלן: "דביר"). כמו כן, הוגשו בהסכמה חקירת הנאשם (ת/1); ותמונות בהן תיעוד פציעותיו של המתלונן (ת/2). הנאשם העיד להגנתו.

5. בפתח סיכומיו עתר ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם "ולו מחמת הספק", מאחר ולדבריו "מה שיש כאן זו תגרה" (פר' עמ' 23 ש. 12-13). אקדים ואומר כבר עתה, עתירה זו אין לה על מה שתסמוך.
6. בעדותו לפני, העיד המתלון כי בינו לבין הנאשם הכרות מוקדמת, על רקע מגוריהם בשכונת בר יוחאי בירושלים. עוד העיד המתלון כי עת היה כבן 11, הואשם בביצוע עבירות מין באחות הנאשם, האשמות המוכחות על ידו מכל וכל, ועל רקע זה, במהלך השנים, היה הנאשם "מקלל אותי, יורד עלי" (פר' עמ' 6 ש. 22).
7. לטענת המתלון, בתאריך הנקוב בכתב האישום, נפש בחוף ימה של העיר ראשון לציון ולפתע "באמצע שום מקום הוא (הכוונה לנאשם- הערה שלי א.מ.) מגיע אלי, יושב לי מול הפנים...אומר לי אני מסתיר לך? ...אחרי כמה קשקושים אומר לי בוא הצידה אני רוצה לדבר איתך. אמרתי בסדר, הלכתי הצידה, דיברתי עם הבן אדם על הקטע שעליו דיברתי שהיה לפני כמה שנים. הבן אדם לא האמין, נתתי לו לדבר עם אמא שלי בטלפון...הוא דיבר איתה, קרא לה אחר כך שקרנית, העיף את הטלפון לחול והעיף לי סטירה. הוא התחיל לדחוף אותי על גדר שהייתה מאחורי הסוכה, הוא התקרב אלי, דחפתי אותו, הפלתי אותו לרצפה, הוא המשיך לתת לי אגרופים...מרום אגרופים לא כל כך יודע איפה הוא פגע. אחרי זה באו כמה חברה מהים, הפרידו" (פר' עמ' 6-7 ש. 23 ואילך).
8. המתלון העיד כי רצה להגן על עצמו ולכן אחז את הנאשם בידיו ואולם הכחיש כי תקף את האחרון (פרוט' מיום 23.05.22 עמ' 7 ש' 11-13).
9. במענה לשאלות ב"כ הנאשם, אישר המתלון כי לא הזכיר בתלונתו את הסטירות והשלכת הטלפון לקרקע וציין כי אינו רואה הבדל בין סטירה לאגרוף ולמעשה, כל שביקש בתלונתו במשטרה זה להדגיש את עיקרי הדברים.
10. בהקשר זה, צודק ב"כ הנאשם כי עדותו של המתלון לעתים, לא עלתה בקנה אחד עם אמרתו במשטרה, כך למשל בכל הנוגע להשלכת מכשיר הטלפון לקרקע, והסטירות שהיו מנת חלקו, לטענתו. זאת ועוד, לא נעלמה מעיני טענת המתלון לפיה הוטחו בפניו "8-9 אגרופים", כאשר מנגד- אין כל סימני חבלה בפניו של המתלון, כפי שניתן ללמוד מהתיעוד החזותי-ת/2. יחד עם זאת, אין בתהייה זו ממש, בהינתן גרסת המתלון וכדבריו: "כי אני מגן על עצמי עם הידיים" (פר' עמ' 8 ש. 26). התרשמותי היא כי ליבת עדות המתלון, הייתה עקבית, קוהרנטית ואין ליתן משקל של ממש לפערים מסוימים בתיאור ההתרחשות.
11. אמרת הנאשם במשטרה (ת/1), אשר נגבתה כחודשיים לאחר האירוע נשוא כתב האישום, הלכה והתפתחה במהלך החקירה.

12. כך למשל, בחקירתו **ת/1** הכחיש הנאשם קיומו של סכסוך עם המתלון (ת/1 עמ' 3 ש. 33). כאשר נשאל בשנית אודות הסכסוך, חזר בו מהכחשתו ואישר כי אכן קיים סכסוך בין השניים. הנאשם ציין כי המתלון נוהג להקניטו לעתים, כאשר הם נפגשים בשכונת מגוריהם (ת/1 עמ' 3 ש. 379), "כי הוא (הנאשם) הערה שלי א.מ.) חשב שאני מתחיל עם אחותו" (ת/1 עמ' 4 ש. 69). בהמשך, ציין כי היה זה המתלון שפנה אליו וכדבריו: "עומרי אמר לי לבוא אליו בזמן שישבתי עם החבר'ה שלי" (ההדגשה שלי- א.מ., ת/1 עמ' 5 ש. 89), "ואמר לי לבוא אליו, הוא התחיל לדבר לא יפה ונתן לי כאפה" (ת/1 עמ' 3 ש. 28-29). בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי המתלון פנה אליו, עת התהלך לו להנאתו "עם הבירה" (פרו' עמ' 14 ש. 26), הרחק מחבריו עמם הגיע לחוף הים (פרו' עמ. 16 ש. 22 ואילך).

13. הנאשם בחקירתו סרב למסור את זהות חבריו שהיו עמו בחוף הים, אשר יכלו לשפוך אור על מספר נקודות מהותיות ובכלל זה, מי פנה למי והשתלשלות העניינים שהובילה לאירועים המפורטים בכתב האישום (ראו למשל עמ' 17 ש. 1-27). הימנעותו של הנאשם בהבאת אותם חברים כעדים, אשר יכלו לסייע לו, אילו גרסתו הייתה נכונה, מדברת בעד עצמה.

14. בהמשך, הכחיש הנאשם כי שוחח בטלפון עם אמו של המתלון ואך לאחר ששמע את הערת החוקר לפיה ניתן בקלות לשלול טענה זו (ת/1 עמ' 4 ש. 75), אישר דבר קיומה של שיחת הטלפון.

15. הנאשם בחקירתו במשטרה, כך גם בבית המשפט, סיפר אודות אירועי העבר, עת לדבריו, תקף המתלון את אחותו ופגע בה מינית, "כשאחותי הייתה בת בערך שש שבע" (ת/1 עמ' 4 ש. 62) והמתלון היה כבן 11 (פרו' עמ' 15 ש. 1 ואילך). אירוע זה, ככל ואכן התרחש בעבר, בכוחו להצדיק קיומו של מניע לתקיפת המתלון, למרות שהנאשם, מצדו, הכחיש כי אירועי העבר והכעס שנלווה אליהם, הובילו להשתלשלות האירועים המתוארת בכתב האישום, המוכחשת ממילא. מדובר בראיה נסיבתית, המהווה נדבך צדדי, לתשתית הראייתית שהוצגה לעיונו של בית המשפט (ראו ע"פ 4354/08, מ.י. נ' רבינוביץ).

16. הנאשם בחר לא למסור תלונה במשטרה, ומנגד, כך מסיכומי המאשימה, המתלון פנה מיד לתחנת המשטרה והגיש תלונה (פרו' עמ' 21 ש. 25). ככל ואכן היה ממש בטענת הנאשם, לפיה היה זה המתלון שתקף אותו ולא להפך, לא ברור מדוע לא פנה למשטרה בהגשת תלונה כנגד המתלון וזאת מבלי שנעלמה מעיני טענתו של הנאשם לפיה לא ראה צורך בהגשת תלונה (עמ' 20 ש. 9).

17. טענתו של הנאשם להגנה עצמית, קרי- שהוא זה שהותקף ע"י המתלון, נטענה בלשון רפה במענה לכתב האישום (פרו' עמ' 2 ש. 14); במהלך עדות הנאשם בבית המשפט (יצוין כי בחקירתו במשטרה לא טען הנאשם כי פעל מתוך הגנה עצמית); ובסיכומי ההגנה. בכל מקרה ולמעלה מן הדרוש אציין כי לא שוכנעתי שהנאשם עמד בנטל הראיה להוכחת התנאים של הגנה עצמית, הן מבחינה מהותית והן מבחינה ראייתית.

18. ניתוח הראיות והעדויות מלמד שהיה זה דווקא הנאשם שהכניס עצמו למצב של התנהגות פסולה. בהקשר זה

מצאתי לקבל את עדותו של המתלון לעניין תקיפתו על ידי הנאשם. עדותו של המתלון הייתה רצופה וקוהרנטית. המתלון אף לא חשש להעיד על דברים שיכול והיו מתפרשים לרעתו, כך למשל הדיפת הנאשם מפניו, ואף לא ניסה להשחיר את פניו של הנאשם יתר על המידה והתמקד אך באירוע התקיפה. התרשמותי היא כי הפעולות שביצע המתלון, קרי דחיפתו והדיפתו של הנאשם, היו בלתי נמנעות בנסיבות העניין. זאת ועוד, ולמעלה מן הדרוש, יצוין כי הנאשם מתחילת האירוע ועד סופו יכול היה לברוח מהמקום ולהתרחק. בחירתו של הנאשם שלא לעשות כן, אומרת דרשני.

19. עדותו של הנאשם לא הותירה בפני רושם מהימן. ניכר כי הנאשם עשה כל שניתן על מנת להתחמק מן הראיות המפיליות שהוצגו לעיונו, החל מהכחשתו אודות קיומו של סכסוך עם המתלון; טענתו בדבר היעדר קשר בין המניע הנטען לאירוע התקיפה נשוא כתב האישום; עיתוי המפגש עם המתלון; מי פנה למי; הכחשת קיומה של שיחת טלפון עם אמו של המתלון (הכחשה הימנה חזר הנאשם בהמשך); הימנעות מהגשת תלונה במשטרה; והימנעות מהבאת עדים שיכלו לשפוך אור על האירועים.

20. עדותו של דביר, מהווה תוספת ראייתית לראיות התביעה. דביר, חברו של המתלון, הגיע עם האחרון לחוף ימה של העיר ראשון לציון. לדבריו, הבחין בנאשם מגיע לכיוונם. לדבריו, הנאשם פנה למתלון מספר פעמים עד אשר נאות האחרון לסור עמו הצידה. דביר העיד כי הבחין בשניים משוחחים, ובשלב מסוים "ראיתי שהוא מנסה לתקוף את עומרי. עומרי הגן על עצמו ואז זה נהפך למכות לפי מה שראיתי" (פרו' עמ' 12 ש. 19 ואילך).

21. תיאורו של דביר לפיו הנאשם והמתלון "החלו ללכת מכות", מתיישב דווקא עם עדות המתלון, עת תאר האחרון את אותם רגעים בהם נדחף לעבר הגדר; נפילתו אל הקרקע ביחד עם הנאשם; הדיפת הנאשם מפניו (פרו' עמ' 9 ש. 18); אחיזת ידיו של הנאשם על מנת למנוע מאגרופיו של האחרון להשיג את יעדו; השתלטות המתלון על הנאשם וריתוקו לקרקע (פרו' עמ' 8 ש. 23); עד אשר הגיעו אנשים "להפרידו בינינו" (פרו' עמ' 10 ש. 1). תיאור זה בוודאי שאין בו כדי להחליש את ראיות התביעה, או לתמוך בגרסת ההגנה, לפיה המדובר לכל היותר בתגרה.

22. התיעוד החזותי של המתלון שהוגש בהסכמה (ת/2) מתיישב עם גרסת המתלון באשר לאירוע האלימות הנטען שחוזה ותוצאותיו.

23. באשר לטענת אכיפה בדרנית, אשר נטענה בלשון רפה, הרי שאין לה על מה להישען. התמונה הראייתית העולה היא תקיפת הנאשם את המתלון, לא הגנה עצמית של הנאשם מפני המתלון, כך גם לא אירוע של תגרה בין שני נצים. לפיכך, לא היה מקום להעמיד לדין את המתלון וממילא אין בהגשת כתב האישום כנגד הנאשם דווקא, משום אכיפה בדרנית.

24. מכאן, עולה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. מדובר בסימני חבלה בשלושה מקומות שונים על גופו של המתלון. אומנם, המדובר בפגיעות יחסית קלות, ואולם, אין

המדובר בפגיעות חסרות משמעות ונטולות ביטוי מוחשי. (ראו יעקב קדמי "על הדין בפלילים- חוק העונשין", חלק שלישי, עמ' 1522).

סוף דבר

אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, במעמד הצדדים